PĂREREA MEA...

Prof. ANGELO NICULESCU
președintele Colegiului central de antrenori

N-aș vrea ca rîndurile de față să fie considerate drept o replică la ancheta revistei „FOTBAL" și concluziile pe marginea ei, dar răspunsurile la două din întrebări mă obligă să las — măcar în parte — această impresie :

5. Sînt antrenorii responsabili de regresul fotbalului nostru ? (81%-DA).

6. Aducerea unor antrenori străini ar fi utilă pentru fotbalul nostru ? (84%-DA).

În ceea ce privește prima problemă consider că nu se poate face o apreciere — cu un calificativ — asupra TUTUROR antrenorilor. Este adevărat că sînt mulți antrenori insuficient pregătiți, dar nu-i putem ignora pe cei, la fel de mulți, care dau dovada unei bune pregătiri profesionale, de a căror muncă sînt legate unele realizări, chiar pe plan internațional. Astfel, nu pot fi negate unele rezultate bune obținute de fotbalul nostru în întîlniri inter-țări : cu Anglia la București și Londra, cu Spania, R. F. a Germaniei, Cehoslovacia, Portugalia, Elveția la București, cu Franța la Paris, cu Bulgaria la Sofia etc. De asemenea, la nivelul cluburilor, nu pot fi trecute cu vederea cîteva performanțe bune, în compania unor echipe de valoare recunoscută : Internazionale Milano, Liverpool, Spartak Trnava, Espanol, Lutton Town, F. C. Toulouse, Valencia etc.

Din aceste confruntări internaționale, care au prilejuit contacte foarte utile cu echipe bine cotate în fotbalul mondial, am învățat multe lucruri pe care le-am aplicat la noi și efectele nu pot fi omise cu atîta ușurință. Ele exprimă rezultatul unei lungi activități de instruire :

- **pregătirea fizică a jucătorilor noștri a crescut considerabil, atingînd indici corespunzători cerințelor :**
- **tehnica este în continuă dezvoltare și din acest punct de vedere jucătorii noștri sînt apreciați cu obiectivitate atunci cînd joacă peste hotare ;**
- **îmbinarea procedeelor tehnice cu conținutul tactic al acțiunilor demonstrează că jucătorii au mai multă personalitate, că recurg tot mai des la execuții de finețe.**

Jucătorii, luați individual, nu numai că sînt apreciați în străinătate, dar și solicitați să joace în diferite cluburi străine, deci au o valoare care n-a putut fi creată decît la echipele lor, în ani de muncă a tehnicienilor.

Dar nu numai jucătorii sînt solicitați peste hotare, ci și antrenorii. În anii trecuți federația noastră a primit o serie de cereri de antrenori români. Aceasta dovedește că avem totuși antrenori buni.

Nu-i mai puțin adevărat însă, că în ultimii 10 ani, față de posibilitățile, condițiile create, se putea realiza mult mai mult în domeniul instruirii, al calității jocurilor și al rezultatelor.

Federația noastră a organizat anual, uneori chiar de două ori pe an, cursuri de ridicare a nivelului profesional al antrenorilor și schimburi de experiență cu unii dintre antrenorii străini reputați, dînd astfel posibilitate antrenorilor și chiar jucătorilor să aibă și în acest mod contact cu fotbalul modern. Astfel de condiții n-a avut fotbalul nostru înainte de 1958 ; contactele au fost sporadice. Din 1958 însă, ele au devenit mai dese, cu un caracter permanent, ceea ce a permis o prezență mai eficientă în fotbalul internațional, cunoașterea evoluției acestui joc, a sistemelor și metodelor de pregătire. La campionatul mondial din 1958 au funcționat doi observatori români, ca și la cel din 1962 din Chile, iar la C.M. 1966 din Anglia a asistat un grup și mai numeros de tehnicieni. Evident că acest contact mai continuu a contribuit la ridicarea nivelului de cunoștințe tehnico-metodice al antrenorilor noștri față de trecut. **Transpunerea lor în practică, valorificarea lor însă, n-au fost de natură să satisfacă. Și acest lucru consider că se datorește următoarelor lipsuri :**

— de exigență față de propria lor muncă ;
— de exigență față de participarea jucătorilor în antrenament.

În primul caz s-a constatat la unii antrenori că — în ciuda cunoștințelor pe care, în mod evident, le posedă — dau dovadă de comoditate, nu urmăresc cu perseverență cuvenită atingerea obiectivelor propuse și preferă să lucreze din rutină. În al doilea caz s-a observat apariția unei obișnuințe din a trece cu vederea participarea formală în pregătire a jucătorilor și neîndeplinirea sarcinilor fixate. În general, nu se insistă asupra corectării și perfecționării jucătorilor, nu se iau măsurile de rigoare atunci cînd apar atitudini negative cu repercusiuni în procesul de joc. Se acordă mare importanță unei întîrzieri sau abateri de la programul general al secției, dar — în schimb — superficialitatea manifestă față de pregătire și joc este trecută cu vederea și... consecințele se văd și se simt...

Dar, și în aceste condiții, a-i face numai pe antrenori responsabili de nivelul fotbalului este — după mine — o mare eroare pentru că ei nu constituie singurul factor determinant, ci un component al unei complexități, în care jucătorul are rolul principal, iar sistemul de organizare o pondere mare.

Un antrenor, după cum s-a constatat și se constată, nu poate lucra la un club — în general — mai mult de 3—4 ani. Sînt și tehnicieni cu vechi state de serviciu, de 10—15 ani, dar ei constituie numai o excepție și excepția nu creează regula... În această situație și în acest interval de 3—4 ani, antrenorului i se cere să facă minuni. **Deseori se consideră că el are o baghetă magică cu care ar putea să îndrepte sau refacă situații pierdute sau să obțină, într-un timp record, performanțe din cele mai înalte. Or, lipsa de răbdare, de înțelegere și, uneori, de încredere din partea conducerilor de cluburi și asociații, ca și lipsa unor mijloace eficace cu care jucătorii să fie atrași în mod conștient la pregătire și joc, au contribuit și contribuie la instabilitatea antrenorilor și, implicit, la situația de a bate pasul pe loc.** Este și motivul pentru care mulți antrenori au preferat să intre în producție, iar majoritatea profesorilor de educație fizică, cu specializarea fotbal, să opteze pentru învățămînt, evitînd astfel o situație mai puțin prielnică creării unei profesiuni. Iată de ce astăzi cererea de antrenori este mai mare decît oferta și nu e bine. Iar instabilitatea antrenorilor într-un trecut nu prea îndepărtat nu putea avea altă consecință decît aceea a scăderii calității instruirii și a fotbalului. Oare Helenio Herrera, de pildă, este un fenomen ? Nicidecum. „Magul" este un antrenor bine pregătit, ca mulți alții, care dispune de toate condițiile necesare unei instruiri superioare, iar rezultatele nu au întîrziat să apară. În timp, desigur.

De aceea, pentru o justă apreciere a muncii și valorii unui antrenor trebuie luat în considerare :

- **stilul și capacitatea lui de muncă ;**
- **elementele pe care le are la dispoziție ;**
- **baza materială existentă.**

Cu aceasta cred că am adus, în limitele spațiului, cîteva precizări absolut necesare într-o problemă ale cărei aspecte însă, nu se reduc la cele atinse în rîndurile de mai sus.

Cît despre problema antrenorilor străini, sînt de părere că prezența lor la conducerea tehnică a lotului reprezentativ și la unele cluburi ar fi utilă. Tot atît de folositoare ar fi însă, și trimiterea — pentru mai mult timp — a unor antrenori români peste hotare. Din aceste vizite s-ar realiza un prețios schimb de experiență și s-ar oferi posibilitatea unor judecăți de valoare, din care fotbalul nostru ar avea de cîștigat.

Eu personal — mai ales — și comisia de selecție dorim să fie angajat un antrenor, și chiar mai mulți, pe o perioadă mai lungă, deoarece ar impulsiona într-o măsură mai mare activitatea fotbalistică de la noi, ar contribui la reducerea influențelor și imixtiunilor și ne-am convinge în mod practic de eficiența acestei măsuri. Sînt de părere că în primul rînd trebuie angajat un antrenor străin pentru lotul reprezentativ.

DAR FEDERAȚIA?

Reacțiile la ancheta noastră „CE CREDEȚI CĂ AR TREBUI REMEDIAT ÎN FOTBALUL NOSTRU ?" au fost foarte prompte. În primul rînd, mulți cititori care au pierdut termenul inițial de răspuns ne comunică totuși părerile lor, „simțind nevoia să-și descarce sufletul", *cum se exprimă plastic unul dintre aceștia. În al doilea rînd, angrenajul actual al fotbalului, de la jucători, antrenor și pînă la oficiali, a început să cîntărească procentele, cele mai multe, e drept, supărătoare pentru o bună parte din aceștia. Unele din ecourile din mediul fotbalului sună cam așa :* „Rezultatele anchetei sînt prea negativiste, dar, la urma urmei, ce autoritate și ce competență au aceia care au dat verdictul ?"

Noi respectăm orice opinie exprimată cu sinceritate și atribuim răspunsurilor primite de la iubitorii fotbalului tocmai această admirabilă calitate. Cu atît mai mult cu cît printre aceia care ne-au răspuns se află antrenori din țară (e adevărat, fără nume prea sonore), activiști din fotbal, cunoscători ai problemelor acestui sport (e adevărat, fără atribuții în organismele centrale ale federației), oameni care iubesc acest sport în mod dezinteresat.

Este tot atît de adevărat că tabloul creionat de cele 1 048 de răspunsuri nu este de fel trandafiriu. Poate că în unele cazuri procentele puteau fi mai mici cu 10 sau cu 20. Schimba oare acest rabat datele generale ale situației ? Desigur că nu. Dar a cui să fie oare vina că opinia publică este atît de severă ? Nu cumva a acelora care lucrînd în cadrul federației și a organismelor sale refuză sistematic de foarte mult timp să realizeze ceea ce își propun în planuri și interviuri publicate, să răspundă criticilor presei, în așa fel încît oricine citește de cel puțin un an presa de specialitate și rubricile de sport ale ziarelor centrale are impresia că totul seamănă cu o predică în pustiu ?

Iată că acum, după această anchetă, la invitația noastră, președintele colegiului central de antrenori răspunde alături unor probleme care de mult așteaptă răspuns. Cuvîntul lui Angelo Niculescu este rezonabil. Sîntem convinși că, dacă dialogul cu iubitorii de fotbal era acceptat mai din timp, verdictul opiniei publice nu era chiar atît de sever. Deși răspunsul antrenorului echipei României ignoră lipsa de omogenitate, de colaborare sinceră, de coordonare a eforturilor din partea antrenorilor fruntași.

Federația română de fotbal, biroul său, îndeosebi, nu răspunde niciodată criticilor. De ce de mai bine de un an F.R. Fotbal nu a reușit să aibă un statut definitivat, un regulament de transferări, un îndrumar pentru instructorii și antrenorii care se ocupă de copii, probleme despre care s-a scris cu multe luni în urmă, pentru care s-a pierdut timp în dezbateri și consultări ? Cui sînt cunoscute obiectivele de perspectivă ale fotbalului nostru în afară de acela al tentativei pentru turneul final al C.M. din Mexic ? Cine poate discuta despre o activitate organizată a forului nostru de specialitate dacă Comitetul federal nu s-a întrunit de un an, dacă biroul federal nu se află, de luni de zile, la nici o ședință în plenul său ? Tot de atîta timp nu au mai apărut în presă comunicate despre activitatea biroului federal și atunci cum să se știe ce lucrează federația de fotbal și în ce fel s-o aprecieze iubitorii fotbalului care așteaptă de la acest înalt for activități și decizii care să le impună respect ?

Care să fie oare misterul că F.R. Fotbal nu transpune în fapte nici cele mai simple din intențiile sale cum ar fi decernarea

Aurel C. NEAGU

(Continuare în pag. 12)

ECOURI LA ANCHETA REVISTEI NOASTRE

Carnet

PARCĂ S-AR CUVENI...

de EUGEN BARBU

Parcă s-ar cuveni să avem și niță încredere în băieții ăștia ai noștri ! Aud voci neîncrezătoare, citesc rînduri pline de o arșiță care mă pune pe gînduri. Năstrușnica asta de băsică umplută cu aer e pe cale să nască un Hamlet în 300 de acte ! Am făcut un meci nul cu echipa Angliei și-acum ne doare capul...

Cînd mîncăm bătaie, nu e bine ; cînd cîștigăm la fel ; la un draw se întîmplă o catastrofă ! Dacă arbitrul a fost drogat ? Dacă englezilor li s-au oferit ciuperci otrăvite la dejun ? Nu cumva a jucat și Gică Popescu pe stînga, ca al 12 jucător ? Ce-ar fi să mai dăm o dată filmul înapoi, să-l purecăm bine și să înțelegem despre ce e vorba...

Mi se pare mie sau înainte **de a-l executa** pe Banks, Dumitrache l-a gîdilat sub ureche și i-a mai și spus o anecdotă ! În minutul 73 Boby, marele Boby s-a făcut că plouă și-a tras în bară ! Și-a calculat el atît de bine traiectoria, încît nu a mai lăsat nici o speranță suporterilor din tribună **care** strigau zadarnic **England ! England !** La o cercetare mai atentă, chiar sir Ramsey **a** fost cumpărat cu doi curcani și-o damigeană de Cotnar, ca să nu mai vorbim despre cecul trimis pe sub ușă la Federația de Fotbal Asociație a Albionului...

Credeți-mă, nu glumesc ! Sînt oameni care vor cu orice preț să ne punem cenușe în cap pentru că am ținut în șah la **Wembley** pe campionii mondiali !

Scriu cu o mare îngrijorare, și nu e prima oară, că rezultatul de la Londra poate să ne nenorocească, dar nici cu babele astea circotașe nu mi-e rușine ! Să zicem că am avut noroc, să spunem, că acel 0—5 a fost o strategie a lui Angelo Niculescu. Ce să mai spunem ? Că, de fapt, echipa noastră este o echipă de zmei și că în ziua aceea ar fi dat de lucru și Braziliei... Toate pot fi dulci iluzii, pot fi minciunile împachetate în țiplă ușoară și colorată, dar realitatea asta e ! Am scăpat de două bare năpraznice, englezii au ratat două goluri cît roata carului ! Gornea are un îngeraș protector pe care-l așează în văzduhul de deasupra porții pe care a apărat, dar a fost 1-1, domnilor ! N-avem ce să-i facem...

Păi, s-ar fi găsit unul mai aprig ca mine la **jumulirea** antrenorului principal dacă am fi pierdut ? Vă asigur că nu scăpa cu un fulg din el ! 0-5 acela care m-a făcut să mă usture urechile de rușine a pălit în fața meciului egal de pe Wembley. Asta-i fotbalul, bătu-l-ar sfinții...

Peste cîteva zile reîncepe campionatul și, implicit, încep pregătirile echipei naționale pentru viitoarele meciuri de calificare. E constructiv să jelim pe ruinele unui rezultat, fie el întîmplător, dar nu mai puțin real, ori să ne apucăm, care cum poate, să sprijinim echipa noastră ? Eu cred că cel mai bun lucru ar fi să punem umărul și să deschidem ochii și, cu ce putem, să ajungem la un rezultat unanim mulțumitor. La Atena jucăm marea carte. E un meci greu, foarte greu. Se cere încă de pe acum un moral de fier. Cum o să-l avem dacă strîmbăm din nas încă de pe acum ? Poate să vină Hererra, poate să vină Dumnezeu la echipa națională, rezultatul de la poalele Acropolei stă tot în bocancii lui Dumitrache sau cine o fi în fața porții grecești cînd trebuie ! Și-atunci ?

Înaintea primelor dispute aș face un apel de la această tribună către toți jucătorii, spunîndu-le să lase patimile la o parte și să ajute, în felul lor, echipa națională. Nu aș vrea ca pe la Pitești sau pe la Craiova, pe la București, Ploești sau Cluj, pe la Petroșeni sau Constanța, pe la Bacău, sau Iași, iată mi se pare că am înșirat toate orașele, să aud că vreunul dintre jucătorii care ar putea să ne aducă două puncte din patria lui Platon, va fi tăvălit pe gazon, scos la pensie sau dus cu dricul acasă ! Cunosc limitele pasiunii și valoarea unor victorii pe teren propriu, dar înainte de toate, respectați pe cei mai buni ! Asta nu înseamnă că trebuie să-i faceți lui Lucescu bulevard deschis în fața porții, numai pentru că e selecționat, ori să-i oferiți balonul pe tavă lui Dinu, ca să nu-i stricați moralul !

A te întrece, bărbătește, în limita regulilor jocului celui mai frumos sport, iată cerințele elementare ale apelului meu !

Cît despre bocitoarele de profesie, fac o propunere : tot se apropie Paștele, să mergem cu toții la Mitropolie. Au sfinții lor un cor, o frumusețe ! Putem să jelim cît o să putem, în toată săptămîna patimilor. Că pe băieți, trebuie, oricum, să-i lăsăm nițel din brațe, să facă ei ce știu...